

Arrest

nr. 223 848 van 10 juli 2019
in de zaak RvV x VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 september 1983.

1.2. Op 4 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: 16.09.2000

geboorteplaats: /

nationaliteit: Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er. zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN KUST op 04/01/2019 en heeft hij geweigerd te antwoorden op de vragen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X . 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert te antwoorden op de vragen in het hoorrecht.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN KUST op 04/01/2019 en heeft hij geweigerd te antwoorden op de vragen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN KUST op 04/01/2019 en heeft hij geweigerd te antwoorden op de vragen.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen We dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van 'audi alteram partem', van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen beide middelen worden zij gezamenlijk behandeld.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"A. PRINCIPES

[...]

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN KUST op 04/01/2019 en heeft hij geweigerd te antwoorden op de vragen, betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland."

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention »6. Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :

"La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1 er. 7°. de la loi du 15 décembre 1980. soit à son transfert physique hors du territoire. et puisse s'assurer. à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller. dès la prise de l'ordre de quitter le territoire. à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité. (...)

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer. dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée. "7

Dat verwerende partij derhalve voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande zijn land van herkomst. Dat verwerende partij deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoeker is in eerste instantie formeel, daar waar hij stelt niet gehoord te zijn aangaande de redenen van zijn vlucht uit Ethiopië, doch enkel aangaande zijn identiteit en zijn reisroute. Dat, indien verzoeker gehoord zou zijn, hij had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht om politieke redenen. Dat hij, gelet op zijn Oromo-afkomst en zijn sympathie voor de Oromo-beweging, meerdere malen deel heeft genomen aan bijeenkomsten van de OFC, waardoor hij twee maal in de gevangenis belande. Dat hij op deze wijze uit eerste hand de erbarmelijke detentieomstandigheden te Ethiopië heeft kunnen waarnemen. Dat verzoeker hier bovendien werd gefolterd, hetgeen kan worden vastgesteld aan de hand van de verschillende littekens op zijn lichaam. Tevens brak zijn tand af gedurende deze foltering. Dat zijn vader na zijn vertrek tevens werd gearresteerd, gelet op de afwezigheid van verzoeker ter plaatse. Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze werd gehoord, verwerende partij in staat was geweest om een rigoureuze onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de communicatie gedurende zijn gehoor bij de politie zeer moeizaam verliep, mogelijks omwille van de afwezigheid van een beëdigd tolk. Dat verzoeker voorts slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin hij onvoldoende de tijd kon hebben zijn grieven voor te leggen. "Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée eest une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées. 'E Dat verzoeker derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord, waardoor zijn recht gehoord te worden met de voeten getreden werd. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Dat verwerende partij zich vervolgens meent te kunnen verschuilen achter de vermeende onwil van verzoeker deel te nemen aan het interview door de politie. "De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat zij 'geen rigoureuze onderzoek (kon) voeren, daar verzoekster zelf iedere medewerking weigerde \ Door haar stugge houding heeft verzoekster weliswaar geen enkel inzicht geboden in haar persoonlijke omstandigheden. De huidige affirmaties van haar raadsman dat zij geassocieerd zou worden met terroristische activiteiten worden bijgevolg geenszins gestaafd. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zich echter niet verschuilen achter het gebrek aan medewerking van verzoekster om bij het nemen van zijn verwijderingsbeslissing geen rekening te houden met, en zelfs geen onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming in casu Ethiopië.

Dat verwerende partij tevens, in afwezigheid van een deugdelijk gehoor, gehouden is tot het voeren van een rigoureuze onderzoek naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht om een %o nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijden op een reël risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling"¹⁰ Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precaire mensenrechtensituatie en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Ethiopië. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.¹¹

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord.

[...]

A. PRINCIPES

[...]

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker is Ethiopiër met de Oromo etniciteit, dewelke deelnam aan verschillende activiteiten van de oppositiegroep OFC. Verzoeker belande meermaals in de gevangenis alvorens zijn vertrek in 2016. Zijn vader werd na zijn vertrek tevens gearresteerd omwille van zijn afwezigheid.

Reeds lange tijd worden de Oromo te Ethiopië onderdrukt en gediscrimineerd.

<Despite their large numbers, Oromo have suffered a long history of exclusion and forced assimilation by the Ethiopian government, leading to the decline of their pastoralist lifestyle. "¹⁷

Dit was de aanleiding voor zijn deelname aan de protesten, en indirect ook van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker ontvluchtte zijn land op illegale wijze richting Libië. Na een hele reeks omzwervingen in Europe, bereikte hij België.

Heden vreest verzoeker een terugkeer naar zijn land van herkomst, omwille van de huidige politieke situatie en zijn illegale vertrek.

'The international NGO representative stated that new forms of ethnically driven violence had emerged as a result of the changed power balance within the leadership of the EPDRF. The new Prime Minister is of both Christian and Muslim background and he is the first Oromo speaking prime minister. The novelty in this allowed for many people to read hope into the figure of the new prime minister³³. The Oromos, who are Ethiopia's largest population group, were pleased by the fact that 'one of their ethnicity had

reached the top level of decision making power. Also the Amharas (the second largest population group in Ethiopia) were content with the prime minister However, Abiy Ahmed was elected within the EPRDF coalition by united votes from Oromia and Amhara - that is against the two other parts of the coalition, namely the Tigrayan and the Southerners. According to the representative of the international NGO, these two groups were far from content with the current situation and as a result of their frustrations violence and ethnic clashes had reoccurred. The interlocutor found it likely that some elements from the South wished to throw out the Oromo. To illustrate this, the NGO representative mentioned the situation in the mixed town of Hawassa in the Southern Nations, Nationalities, and Peoples' Region. This region is the locus of large industrial parks, some which are Chinese built, and the region has over an extended period of time been the goal for job seeking people of various ethnic backgrounds from across the country. They come together in the factories as workers but there has been civil unrest and social tensions with violent protests, clashes, vandalism (burn of property and cars), which has led to an additional 16,000 internally displaced persons since mid-June 2018³⁴. According to a report issued by the UN Office for the Coordination of humanitarian Affairs OCHA and the National Disaster Risk Management Commission in June 2018³⁵, more than one million people had been internally displaced as a result of conflict and in dire need of humanitarian assistance, as per mid-April 2018³⁶. The international researcher concurred that even though the new government had announced that it will take human rights more seriously human rights violations and abuses are likely to continue for some time at local level³⁷ (...)

Political and human rights situation

83. Ethiopia is still characterised by a high level of arbitrary violence which affects the general population in urban as well as rural parts of the country. The nature of the violence is partly ethnical and it was emphasised that to be caught in the fight between two opposing ethnic groups could be a real risk for foreigners traveling in Ethiopia. The regime does not maintain total control over security forces in all of the federal republic's nine regions.

To illustrate the fact that the regional security forces at times act independently of the federal government, the 36 example of Somali Region 102 was mentioned; a region where the paramilitary force, the Uuy Police operates. (...) Treatment of pupils and students

87. The regime is known for accepting widespread use of excessive violence by the security forces against pupils and university students who participate in anti-government mass demonstrations. As an example of this, the interlocutors referred to a recent event where the authorities shot at the crowd of non-armed student demonstrators and caused the death of nine peaceful demonstrators who were killed at this occasion. "18

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan blijken dat een deugdelijke en rigoureuze controle heeft plaatsgevonden naar aanleiding van zijn etniciteit als Oromo. Dat hij bovendien actief deelnam aan de verschillende Oromo-protesten en zijn vader bovendien actief oppositielid was, creëert een bijkomend risico op een schending van het artikel 3 EVRM. Dit blijkt tevens uit de arbitraire detentie en de folteringen waaraan verzoeker in het verleden werd onderworpen.

"Over a dozen people reported to Amnesty International they had fallen under suspicion which led to harassment or arrest and detention, based on previous activities or the actual or suspected political opinions of family members. This can lead to several members of the same family being arrested, including parents and children. (...) In many of these cases, this 'inherited' suspicion was reported to manifest when other incidents occurred. For example, when the government was looking for suspects who may have instigated a demonstration, suspicion might fall on people whose parents were known or suspected to have dissenting opinions.". 19

"Reporting in general on the situation of family members of perceived dissidents the U.S. Department of State report covering events in 2015 considered that Security forces continued to detain family members of persons sought for questioning by the government". Human Rights Watch 's annual report covering 2015 noted that "The government regularly monitors and records telephone calls of family members and friends of suspected opposition members and intercepts digital communications with highly intrusive spyware". (...) Human Rights Watch considered in a June 2016 report on 'Killings and Arrests in Response to Ethiopia 's Oromo Protests' that "Even after individuals flee Ethiopia, their family members who remain may be at risk of reprisals". Reporting on arrests after protests the same source noted that "Security officials sometimes arrested family members in order to pressure students, a form of collective punishment. Human Rights Watch documented 10 cases in which parents Or spouses of wanted

students were arrested in order to persuade those students to turn themselves in to authorities. Human Rights Watch and others have documented similar tactics in Oromia in the past".

"Opponents of the EPRDF find it nearly impossible to operate inside Ethiopia. Authorities frequently invoke antiterrorism legislation against dissenters. In March 2017, Oromo Federalist Congress (OFC) chairman Merera Gudina was charged with crimes including planning a coup. 'S1

"Hundreds of political activists, dissenters and peaceful protesters faced unfair trials on charges brought under the ATP law. The trials were marked by prolonged pre-trial detention, undue delays and persistent complaints of torture and other ill-treatment.

Prominent leaders of opposition political parties such as Merera Gudina, Chairman of the Oromo Federalist Congress (OFC), and Beqele Gerba, Deputy Chairman of the OFC, were tried on charges under the ATP for their alleged role in organizing the November 2015 Oromia protest. Beqele Gerba's trial was repeatedly adjourned. Finally the court dismissed the terrorism charges against him. However, it ruled that his trial should proceed on charges of provocation and preparation for outrages against the Constitution or the Constitutional Order as per the Criminal Code. »

« Dr. Merera Gudina, the chair of the Oromo Federalist Congress (OFC). a legally registered political opposition party, was charged with "outrages against the constitution " in March. He joins many other major OFC members on trial on politically motivated charges, including deputy chairman Bekele Gerba. At time of writing, at least 8,000 people arrested during the state of emergency remain in detention, according to government figures. 'e3

In geval van een gedwongen terugkeer naar Ethiopië zal verzoeker derhalve riskeren te worden gearresteerd op basis van zijn etniciteit en zijn politieke affiniteit met de Oromo-beweging. Dit dient verwerende partij ertoe te aan te zetten een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden waarin verzoeker terecht zal komen. Dat arbitraire detentie en foltering immers een systematische problematiek in Ethiopië betreft.

Dat verzoeker voorts zijn land op illegale wijze heeft verlaten. Gelet op de gekende landeninformatie van Ethiopië, houdt dit in dat verzoeker een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat de Ethiopische migratiewetgeving immers voorschrijft dat het ontvluchten van het land, zonder zichzelf in het bezit te stellen van de nodige reisdocumenten, een misdrijf inhoudt, hetwelke strafbaar is met gevangenisstraffen tot 3 jaar.

De Immigration Proclamation No. 354/2003 voorziet in haar artikel 20 het volgende :

« Unless higher penalties are provided or in the Penal Code:

(a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both (..) (nous soulignons) »

Het artikel 6 stelt, met betrekking tot het verlaten van het grondgebied het volgende vast:

« A person departing from Ethiopia shall possess:

1. a valid travel document;
2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination; and
3. a health certificate, as may be necessary. »

In geval van een gedwongen terugkeer naar Ethiopië zal verzoeker derhalve riskeren te worden gearresteerd op basis van bovenstaande wetsartikelen. In eerste instantie ligt de beoordeling en bestraffing van overtredingen van de migratiewetgeving uiteraard binnen de soevereine bevoegdheid van de Ethiopische autoriteiten, doch dient dit verwerende partij ertoe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden waarin verzoeker terecht zal komen.

"Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings, whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high profile Political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...). "24

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons). »25

Uit het bovenstaande blijkt dat de detentieomstandigheden te Ethiopië een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat het een systematische praktijk betreft ten aanzien van de gedetineerde te Ethiopië.

Gezien het bovenstaande werden gegronde redenen voorgelegd om aan te nemen dat er een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM²⁶.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een

risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Ethiopië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Ethiopië, eens te meer indien de betrokkene het land van herkomst op illegale wijze heeft verlaten. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Ethiopië.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, in weerwil van wat verzoeker betoogt, hij wel degelijk werd verhoord over een terugkeer naar Ethiopië en welke redenen hij eventueel zou wenst te laten gelden die een terugkeer onmogelijk zouden maken. Verzoeker wilde niet meewerken tijdens dit verhoor, zodat verwerende partij alleen maar kon vaststellen dat er geen redenen in het dossier aanwezig zijn, die zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Het staat verzoeker vrij een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een eventuele vrees voor een terugkeer naar Ethiopië kan vervolgens volgens door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen onderzocht en beoordeeld worden.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker thans niet langer wordt vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering naar Ethiopië. Verzoeker dient thans nog steeds het grondgebied van de Belgische staat te verlaten, doch kan zich vrij begeven naar een andere staat dan Ethiopië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Evenmin kan er sprake zijn van een schending van het beginsel 'audi alteram partem', de formele motiveringsplicht overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is niet ernstig.

[...]

Verzoeker herneemt zijn vrees voor een terugkeer omwille van zijn Oromo-afkomst. Bij een gedwongen terugkeer naar Ethiopië riskeert hij te worden gearresteerd. Ook het feit dat hij het land verlaten (ontvlucht) heeft, zonder de nodige reisdocumenten, is strafbaar met een gevangenisstraf van drie jaar.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat reeds werd uiteengezet dat verzoeker geenszins enige vrees voor een terugkeer naar Ethiopië concreet aannemelijk heeft gemaakt.

Bovendien wordt verzoeker thans niet langer vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering naar Ethiopië. Verzoeker dient thans nog steeds het grondgebied van de Belgische staat te verlaten, doch kan zich vrij begeven naar een andere staat dan Ethiopië.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om

zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Daar de verzoekende partij betoogt dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft en dit niet wordt betwist door de verwerende partij, dient het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië te gebeuren. *In casu* heeft er echter geen onderzoek plaatsgevonden. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij heeft geweigerd om te antwoorden op de vragen die haar werden gesteld in het kader van haar gehoor op 4 januari 2019. Vervolgens stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen redenen heeft opgegeven waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij echter aan dat zij niet gehoord werd aangaande de redenen van haar vlucht uit Ethiopië, doch enkel aangaande haar identiteit en haar reisroute. Tevens betoogt zij dat de communicatie tijdens haar gehoor zeer moeizaam verliep, mogelijk door de afwezigheid van een beëdigde tolk. Zij wijst er nog op dat zij slechts voor een korte tijdsduur werd gehoord, zodat zij geen tijd had om haar grieven voor te leggen. De verzoekende partij stelt dat indien zij op een deugdelijke wijze werd gehoord zij had kunnen uiteenzetten dat zij Ethiopië was ontvlucht wegens politieke redenen. Zij is reeds tweemaal in de gevangenis beland, omwille van haar deelname aan bijeenkomsten van de OFC, gelet op haar Oromo-afkomst en haar sympathie voor de Oromo-beweging. De verzoekende partij is verder van oordeel dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de vermeende onwil van de verzoekende partij om deel te nemen aan het politiegehoor.

In combinatie met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM voert de verzoekende partij aldus eveneens de schending aan van het hoorrecht. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit

toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis op basis van communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Door het geven van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat:

“46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57).

47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1.

48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.”

Voor het nemen van een terugkeerbesluit dient de verzoekende partij gehoord te worden over het hoger belang van het kind, haar familie- en gezinsleven en haar gezondheidstoestand. Eveneens dient het beginsel van non-refoulement geëerbiedigd te worden. De verzoekende partij dient zich in dit verband tijdens het gehoor coöperatief op te stellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd. Voorts preciseert het Hof in het arrest-Boudjlida dat: *“[...]het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.*

56 Evenwel moet erop worden gewezen, zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat er een uitzondering moet worden aanvaard ingeval een derdelander redelijkerwijs niet kan vermoeden welke gegevens tegen hem kunnen worden aangevoerd of ingeval hij objectief pas in staat zou zijn daarop te reageren na eerst bepaalde naspeuringen te hebben gedaan of bepaalde stappen te hebben ondernomen, met name om bewijsstukken te verzamelen.

57 Hoe dan ook neemt dit niet weg, zoals de Europese Commissie heeft opgemerkt, dat de betrokken illegaal verblijvende derdelander de gelegenheid zal hebben om, indien hij dat wenst, in het kader van een contentieuze procedure op te komen tegen de beoordeling van zijn situatie door de overheid.” Het Hof van Justitie beklemtoont in voormeld arrest ook dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze

beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 4 januari 2019 om 7.38 uur gehoord werd. Waar de verzoekende partij aanvoert dat ze slechts kortstondig werd gehoord, wijst de Raad erop dat de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander niet bepalend is voor de naleving van het recht om te worden gehoord. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over zijn persoonlijke situatie (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 65). In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat uit het gehoorverslag van 4 januari 2019 niet blijkt dat de verzoekende partij werd geïnformeerd *“via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid haar wenst op te leggen en over de vragen die hem gesteld worden”*. Er is nochtans een zin dienaangaande voorzien op het voorgedrukte formulier. Uit het gehoorverslag van 4 januari 2019 blijkt wel dat de verzoekende partij onder meer werd gehoord omtrent de redenen waarom zij in België is en waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het gehoorverslag geeft aan dat deze vragen in het Engels aan de verzoekende partij werden gesteld. In het verzoekschrift stelt de advocaat van de verzoekende partij echter dat de communicatie tijdens het gehoor moeizaam verliep, mogelijk door afwezigheid van een beëdigd tolk. Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij de Engelse taal voldoende machtig is om afdoende gehoord te worden in het kader van een terugkeerprocedure. Immers, enkel op het gehoorverslag van 4 januari 2019 wordt bij het vakje taal *“Engels”* vermeld. Het administratief rapport van 4 januari 2019 vermeldt bij gesproken taal *“Arabisch”* en bij moedertaal *“Arabisch”*. Uit geen van de andere stukken in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij Arabisch spreekt, laat staan dat dit haar moedertaal zou zijn. De stukken van het administratief dossier laten niet toe vast te stellen in welke mate de verzoekende partij de Engelse taal machtig is en bijgevolg dienstig kon gehoord worden in het kader van een terugkeerprocedure. In de stukken die de advocaat van de verzoekende partij heeft neergelegd in de procedure uiterst dringende noodzakelijkheid, schrijft de advocaat van de verzoekende partij weliswaar bij taal *“Oromo - Amharique - English”*, doch wordt *“Oromo”* onderlijnd.

Doordat de stukken van het administratief dossier niet toelaten vast te stellen dat de verzoekende partij effectief geïnformeerd werd over de maatregelen die de verwerende partij haar wenst op te leggen en over de vragen die haar hierover gesteld worden en niet blijkt dat de verzoekende partij de Engelse taal voldoende machtig is om dienstig gehoord te worden, kan *in casu* niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij zich niet coöperatief opgesteld heeft. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij verdere uitleg omtrent haar politieke problemen en geeft ze aan dat ze reeds tweemaal opgesloten is geweest. Voorts tracht ze haar betoog te staven met de verwijzing naar een aantal rapporten uit 2014, 2016, 2017 en 2018 die onder meer werden opgesteld door Amnesty International, Human Rights Watch, US State Department en de Dutch Council for Refugees.

Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om een schending van artikel 3 EVRM aan te nemen, blijkt *in casu* dat de verzoekende partij gegevens op haar eigen situatie betreft. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid haar wenst op te leggen en over de vragen die haar gesteld worden - evenmin blijkt dat de verzoekende partij hieromtrent op een andere manier werd geïnformeerd - kan de verzoekende partij *in casu* niet verweten worden dat ze omtrent haar problemen in Ethiopië niet meer duiding gegeven heeft. De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek te gaan.

Daar onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië, kan de verzoekende partij gevolgd worden dat *in casu* artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord omtrent een terugkeer naar Ethiopië en welke redenen zij wenst te laten gelden die een terugkeer onmogelijk zouden maken. Zij wijst erop dat de verzoekende partij weigerde mee te werken, waardoor zij *in casu* alleen maar kon vaststellen dat er geen redenen in het dossier aanwezig zijn die zich verzetten tegen een terugkeer van de verzoekende partij naar het land van herkomst.

Dienaangaande wijst de Raad op hetgeen hoger uiteengezet werd. Bovendien kan de verwerende partij de verplichting tot onderzoek niet van zich afschuiven door te stellen dat de verzoekende partij dan maar een vraag tot internationale bescherming moet indienen. Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dient de verwerende partij immers altijd na te gaan of een terugkeer geen risico op refoulement inhoudt. De nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan voorgaande besprekingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in die mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS